

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 499

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 iulie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 732 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 248 ¹ din Codul penal	2-3	Decizia nr. 783 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 ² alin. 3 ¹ și 5 cu referire la art. 172 din Codul de procedură penală	8-9
Decizia nr. 746 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa VI și ale pct. 10 din anexa nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.....	3-5	Decizia nr. 794 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9-11
Decizia nr. 778 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	6	Decizia nr. 825 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal.....	11-12
Decizia nr. 782 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal	7	Decizia nr. 826 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală	13-14
		Decizia nr. 828 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală	14-15
		Decizia nr. 833 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 732

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Hoban în Dosarul nr. 2.112/100/2009 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.112/100/2009, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Hoban în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la situațiile extraordinare care impun adoptarea unei ordonanțe de urgență și domeniul de reglementare a acestora, deoarece s-a creat o structură paralelă de parchet, prin scoaterea lui din subordinea procurorului general.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, autorul excepției susține că sunt încălcate prevederile fundamentale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73

alin. (3) lit. h), art. 124 alin. (2), art. 11 și art. 20, precum și ale art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deoarece, în ceea ce privește art. 6 din Legea nr. 78/2000, este adusă din procedura comună o infracțiune prevăzută de Codul penal într-o procedură specială, stabilindu-i în mod nejustificat un regim juridic discriminator, în sensul că nu conține o pedeapsă proprie, ci face trimitere la norma generală cu consecința directă a afectării drepturilor constituționale menționate.

Referitor la critica art. 248¹ din Codul penal, autorul susține că se condiționează încadrarea juridică a faptei de un prejudiciu eventual, care urmează a fi stabilit de instanța de judecată ulterior actului de sesizare a instanței, iar prin aceasta norma de incriminare nu satisface exigențele de previzibilitate și accesibilitate, fiind nesocotită și prezumția de nevinovăție.

Tribunalul Maramureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este întemeiată sub aspectul înfrângerii prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece actul normativ criticat afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 248¹ din Codul penal, instanța apreciază că este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea

faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 248¹, cu denumirea marginală *Abuzul în serviciu în forma calificată* din Codul penal.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 au mai fost supuse controlului său, sens în care prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, Curtea a respins ca nefondată o excepție similară.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.340 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, pentru considerentele acolo arătate.

În sfârșit, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.007 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, statuând de principiu că „reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie

o incriminare prin analogie, așa cum greșit susțin autorii acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Hoban în Dosarul nr. 2.112/100/2009 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 746

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa VI și ale pct. 10 din anexa nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Vasile Bâc, Minodora Vladu, Mariana Boier, Gheorghe Pinteală, Ion Retca, Petre Dungan, Elena Furdui, Valentin Românu, Constanța Cârstea, Floarea Hodor, Mariana Ivaniuc, Angelina Tufariu, Maria Hurdu și Marius Chiru în Dosarul nr. 5.886.3/30/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 8.302D/2009 al Curții Constituționale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și ale anexei, lit. A pct. 13 din

La apelul nominal răspunde partea Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin consilier juridic cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.717D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Vasile Bâc, Minodora Vladu, Mariana Boier, Ion Retca, Angelian Tufariu, Floarea Hodor, Mariana Ivaniuc și Marius Chiru în Dosarul nr. 2.078/30/2009 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal răspunde același consilier juridic pentru partea Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul părții prezente și al Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a celor două cauze.

Președintele Curții, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.717D/2009 la Dosarul nr. 8.302D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin consilierul juridic, solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, deoarece dispozițiile de lege criticate au fost abrogate expres prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Depune note de ședință.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, având în vedere împrejurarea că, ulterior ridicării acesteia, Legea nr. 330/2009 a abrogat expres prevederile legale atacate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 noiembrie 2009 și din 18 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.886.3/30/2007 și nr. 2.078/30/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și ale lit. A pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Bâc, Minodora Vladu, Mariana Boier, Gheorghe Pinteală, Ion Retca, Petre Dungan, Elena Furdui, Valentin Românu, Constanța Cârstea, Floarea Hodor, Mariana Ivanciuc, Angelina Tufariu, Maria Hurdu și Marius Chiru, respectiv de Vasile Bâc, Minodora Vladu, Mariana Boier, Ion Retca, Angelian Tufariu, Floarea Hodor, Mariana Ivaniuc și Marius Chiru în cauze având ca obiect soluționarea unor recursuri formulate în acțiuni judecătorești privind drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, autorii acesteia arată că textele de lege criticate creează discriminări și limitări ale exercițiului unor drepturi, deoarece, în cadrul aceleiași categorii profesionale, cea a magistraților, se face distincție sub aspectul salarizării. Astfel, procurorii din structurile Direcției Naționale Anticorupție (*D.N.A.*) și ale Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (*D.I.I.C.O.T.*) beneficiază de indemnizații mai mari (prin multiplicarea indicelui de referință sectorială cu coeficientul 19), în timp ce procurorii de la parchetele de pe lângă instanțele judecătorești ordinare, care participă la soluționarea unor cauze similare ca obiect și complexitate, au indemnizații mai mici, stabilite prin același act normativ (deoarece indicele de referință sectorială este multiplicat cu coeficientul 17 sau mai mic decât 17). Criteriul nivelului instanțelor sau parchetelor își pierde orice relevanță fără criteriul

vechimii în magistratură, care reprezintă condiția *sine qua non* pentru promovarea sau numirea într-o funcție judiciară la o instanță sau un parchet de un anumit nivel. Criteriul vechimii în magistratură a fost însă în mod privilegiat eliminat în cazul procurorilor *D.N.A.* și *D.I.I.C.O.T.*, aceștia fiind salarizați la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fără a avea însă vechimea minimă de 8 ani corespunzătoare acestui nivel, ci doar o vechime cerută de 5 ani în magistratură. Discriminarea apare, așadar, atât în raport cu personalul din interiorul aceleiași nivel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și în raport cu personalul de la celelalte nivele. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat prin Decizia nr. VI/2007 că sunt discriminatorii criteriile de diferențiere de tratament salarial constând în apartenența la categoria celor implicați în soluționarea unor cazuri de o anumită natură (cum sunt cauzele privind faptele de corupție sau de criminalitate organizată și terorism). Așadar, se ajunge la rațiunea ca unul și același element, constând în obligația de îndeplinire a sarcinilor de serviciu, să producă efecte juridice diferențiate, inegale și privilegiate în sistemul de salarizare a acestora, în funcție de apartenența la o anumită unitate din sistemul justiției și de locul de muncă.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile art. 11 alin. (1), coroborate cu cele ale lit. A pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, sunt neconstituționale prin raportare la art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie, sub aspectul criteriilor de salarizare, un dublu sistem de salarizare, discriminatoriu și privilegiat atât în raport cu personalul din interiorul aceleiași nivel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și în raport cu personalul de la celelalte nivele.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece *D.N.A.* și *D.I.I.C.O.T.* sunt structuri în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că acordarea coeficienților de multiplicare referitoare la salarizarea procurorilor este făcută în considerarea nivelului parchetului unde aceștia funcționează. Faptul că judecătorul de tribunal sau de curte de apel soluționează dosare de competența *D.N.A.* sau *D.I.I.C.O.T.* nu este un argument pentru schimbarea salarizării acestora, întrucât și până în prezent dosare de competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție puteau fi soluționate de instanțe cum sunt tribunalele sau curțile de apel. În plus, procurorii din aceste structuri sunt numiți, și nu promovați, pe o durată temporară, la expirarea căreia aceștia revin pe postul deținut anterior.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din cap. VI al părții a III-a din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) și ale lit. A pct. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, cu următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1): „*Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salariați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.*”

Pct. 6—13 ale lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, la care face referire textul legal citat, privesc salarizarea procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pct. 13, criticat în mod distinct, reglementează coeficientul de multiplicare corespunzător funcției de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea constată că, ulterior ridicării excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate au fost abrogate expres prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din cap. VI al părții a III-a din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

Soluțiile legislative criticate au fost preluate însă în dispozițiile art. 11 din anexa nr. VI și ale pct. 10 din anexa nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009, astfel că acestea urmează a constitui obiect al controlului de constituționalitate.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 11: „*Pe durata exercitării funcției, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită pe baza coeficienților de ierarhizare prevăzuți la nr. crt. 3, 4 și 6—10 din anexa nr. VI/1, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.*”

Pct. 10 din anexa nr. VI/1 reglementează coeficienții de ierarhizare, majorarea la indemnizație și gradația corespunzătoare tranșelor de vechime în muncă pentru funcțiile de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție și în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI și ale pct. 10 din anexa nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Vasile Bâc, Minodora Vladu, Mariana Boier, Gheorghe Pinteală, Ion Retca, Petre Dungan, Elena Furdui, Valentin Romănu, Constanța Cârstea, Floarea Hodor, Mariana Ivaniuc, Angelina Tufariu, Maria Hurdu și Marius Chiru în dosarele nr. 5.886.3/30/2007 și nr. 2.078/30/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Organizată și Terorism și personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor cu peste 8 ani vechime.

Textele din Constituție pretins încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.*

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că asupra dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice s-a mai pronunțat, un exemplu în acest sens fiind Decizia nr. 242 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010.

De altfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate de autorii excepției, referitoare la crearea unei discriminări, sub aspectul salarizării, în cadrul aceleiași categorii profesionale a procurorilor, Curtea a mai pronunțat, de pildă, Decizia nr. 861 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 28 iulie 2009. Cu acel prilej, respingând ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate, Curtea a reținut, în esență, că „atât Direcția Națională Anticorupție, cât și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism funcționează în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe când instanțele care judecă cauzele instrumentate de aceste structuri nu sunt întotdeauna la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție (spre exemplu, competența de judecată în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene aparține judecătorilor, iar cea de urmărire penală Direcției Naționale Anticorupție). Conferirea acestei poziții superioare în ierarhia parchetelor a celor două structuri legitimează din punct de vedere constituțional salarizarea diferită a procurorilor care le compun în raport cu alți magistrați aflați la parchete sau instanțe superioare, chiar dacă, în fapt, aceștia au aceeași vechime în funcția de judecător sau procuror. Rezultă că aceste categorii de magistrați nu se află în aceeași situație juridică, astfel încât tratamentul juridic aplicat acestora din punct de vedere al salarizării nu poate fi decât diferit.”

Întrucât, față de aspectele deja analizate în jurisprudența indicată, în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acesteia, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea.

Cât privește invocarea art. 53 din Constituție, care reglementează condițiile în care este permisă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea acestei norme fundamentale, de vreme ce nici pretinsa contradicție față de principiul egalității și al nediscriminării nu a fost reținută.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 778

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Tudor-Gabriel Bohălțeanu în Dosarul nr. 7.938/94/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.938/94/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția a fost ridicată de Tudor-Gabriel Bohălțeanu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, întrucât, prin nesancționarea cu nulitatea absolută a lipsei temeiului de drept sau a indicării greșite a temeiului de drept în baza căruia contravenientul a fost sancționat, legiuitorul acordă procesului-verbal de constatare a contravenției o prezumție de adevăr bazată pe încălcarea legii.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Tudor-Gabriel Bohălțeanu în Dosarul nr. 7.938/94/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, având următorul cuprins: „*Art. 17. — Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a prevedea nulitatea absolută a procesului-verbal de constatare a contravenției în situația lipsei temeiului de drept sau a indicării greșite a temeiului de drept în baza căruia contravenientul a fost sancționat. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 782

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Zabar Ciuraru în Dosarul nr. 14.830/301/2008 (număr în format vechi 2.148/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.830/301/2008 (număr în format vechi 2.148/2009), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Zabar Ciuraru cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 182 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 182 din Codul penal încalcă valorile supreme ale statului român și dreptul la un proces echitabil, întrucât, spre deosebire de reglementarea cuprinsă în art. 181 din Codul penal, nu prevede posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Zabar Ciuraru în Dosarul nr. 14.830/301/2008 (număr în format vechi 2.148/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 182 alin. 2 din Codul penal, modificate prin Legea nr. 169/2002 privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 18 aprilie 2002, având următorul cuprins: „*Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul român și valorile sale supreme și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a prevedea posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 783

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86² alin. 3¹ și 5
cu referire la art. 172 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86² alin. 3¹ și 5 cu referire la art. 172 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin-Iulian Boca în Dosarul nr. 2.633/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală, respectiv ca fiind neîntemeiată cu privire la art. 86² alin. 3¹ și 5 din același cod.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.633/86/2009, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86² alin. 3¹ și 5 cu referire la art. 172 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Călin-Iulian Boca cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate, care vizează procedura ascultării martorilor cu datele de identificare protejate, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, precum și prevederile art. 171 referitoare la asistența învinutului sau a inculpatului și ale art. 172 privind drepturile apărătorului din Codul de procedură penală, întrucât împiedică apărătorul să participe la audierea martorului sub acoperire.

Tribunalul Suceava — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86² alin. 3¹ și 5 cu referire la art. 172 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 86² alin. 3¹ și 5: „*În cazul judecății, părțile și apărătorii acestora pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, martorului ascultat în condițiile alin. 1—3. Întrebările se pun în ordinea prevăzută în art. 323 alin. 2. Președintele completului respinge întrebările care nu sunt utile și concludente judecării cauzei sau pot conduce la identificarea martorului.*

[...] *În cursul urmăririi penale, se întocmește un proces-verbal în care se redă cu exactitate declarația martorului și acesta se semnează de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului și de organul de urmărire penală și se depune la dosarul cauzei. [...]*”;

— Art. 172: „*În cursul urmăririi penale, apărătorul învinutului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.*

Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinutului sau inculpatului.

În cazul în care apărătorul învinutului sau inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face mențiune despre aceasta, iar actul este semnat și de apărător.

Persoana reținută sau arestată are dreptul să ia contact cu apărătorul, asigurându-i-se confidențialitatea convorbirilor.

Abrogat.

Apărătorul are dreptul de a se plânge, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situațiile prevăzute în alin. 2 și 4, procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore.

În cursul judecății, apărătorul are dreptul să asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, iar în cazul când inculpatul este arestat, să ia contact cu acesta.

Apărătorul ales sau desemnat din oficiu este obligat să asigure asistența juridică a învinutului sau inculpatului. Pentru nerespectarea acestei obligații, organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate sesiza conducerea baroului de avocați, spre a lua măsuri.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 171 referitoare la asistența învinutului sau a inculpatului și ale art. 172 privind drepturile apărătorului din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției nu formulează, de fapt, nicio critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate, aceasta neputând să se substituie autorului excepției în ceea ce privește invocarea unor texte constituționale pretins încălcate și a unor motive de neconstituționalitate. Astfel, excepția de neconstituționalitate a art. 172 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

II. Referitor la dispozițiile art. 86² din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 193 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin-Iulian Boca în Dosarul nr. 2.633/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86² alin. 3¹ și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 794

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mărioara Micșunescu în Dosarul nr. 27.836/3/CA/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.836/3/CA/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mărioara Micșunescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că orice persoană, terță față de un act administrativ unilateral, are posibilitatea ca, exercitându-și în mod abuziv dreptul de acces la justiție, să solicite instanței și să obțină suspendarea executării acestuia, fără să fie început un proces care să vizeze legalitatea însăși a actului administrativ. Date fiind efectele suspendării acestuia și durata mare a procedurilor, titularul dreptului de proprietate este împiedicat să își exercite acest drept în plenitudinea atributelor sale. Se susține că „orice întârziere în exercitarea atributelor dreptului de proprietate constituie în fapt o expropriere, injustă, fără drept și prealabilă despăgubire, chiar dacă exproprierea are numai un caracter temporar”. Se mai arată că textele de lege contestate sunt neconstituționale, întrucât ele nu condiționează posibilitatea introducerii unei cereri de suspendare a executării unui act administrativ de producerea unei pagube, ci doar de iminența unei pagube pentru prevenirea căreia o asemenea cerere ar fi introdusă. Or, „simpla eventualitate sau chiar iminența unei pagube nu se circumscrie în ocrotirea constituțională a dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică”.

Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal precizează că opinia sa concordă cu cea exprimată de Curtea Constituțională în jurisprudența dezvoltată în analiza unor excepții având același obiect, în sensul conformității textelor de lege criticate cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1) teza întâi: „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. (...)”;

— Art. 1 alin. (2): „Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 44 alin. (2) și (3) care garantează și ocrotește în

mod egal proprietatea privată și care stabilește condițiile în care se poate face exproprierea și la art. 52 alin. (1) privind dreptul pe care îl are persoana vătămată de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit de faptul că art. 1 alin. (2) coroborat cu art. 14 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 554/2004 oferă și persoanelor care sunt terți față de un act administrativ unilateral posibilitatea de a solicita instanței și de a obține suspendarea executării acestuia, opinând că ar putea să exercite acest drept în mod abuziv. În jurisprudența sa, concretizată în Decizia nr. 788 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, Curtea a constatat că art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care oferă și terților dreptul de a se adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea actelor administrative cu caracter individual al căror beneficiar este o altă persoană, în măsura în care acestea le afectează drepturi sau interese legitime, reprezintă expresia principiului constituțional al liberului acces la justiție, lărgind sfera persoanelor care, prin intermediul instanțelor de judecată, pot să conteste legalitatea unui act administrativ vătămător. Curtea a reținut că nu se poate pleca de la premisa că, invariabil, persoanele străine de raportul juridic stabilit între beneficiarul actului administrativ cu caracter individual și autoritatea emitentă își vor exercita cu rea-credință dreptul conferit de art. 1 alin. (2) din lege și a observat că atitudinea subiectivă a reclamantului și maniera de exercitare a acestui drept urmează să fie calificată de instanța de contencios administrativ sesizată, care va face propriile aprecieri, aplicând legea, potrivit competenței sale.

De asemenea, Curtea a reținut în mod constant că suspendarea prin hotărâre judecătorească a executării actului administrativ unilateral, reglementată prin art. 14 alin. (1), reprezintă o excepție de la regula executării din oficiu a actului administrativ. Pentru ca instanța să poată dispune suspendarea, legea impune întrunirea a trei condiții: existența cazului bine justificat, prevenirea unei pagube iminente și dovada că persoana vătămată a formulat recursul prealabil la autoritatea emitentă a actului respectiv. Dintre acestea, autorul excepției de față este nemulțumit de modalitatea de reglementare a condiției referitoare la caracterul iminent al pagubei, susținând că o asemenea formulare este de natură să conducă la încălcarea dreptului de proprietate, întrucât condiționează posibilitatea introducerii cererii de suspendare a executării unui act administrativ doar de iminența producerii unei pagube. Curtea observă că Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 definește noțiunea de pagubă iminentă, care, potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) lit. ș), semnifică prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public. Prin urmare, legiuitorul a conferit reglementării un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuție, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, iminența pagubei nu se prezumă, ci trebuie dovedită de către persoana care a solicitat suspendarea executării actului administrativ, instanța de judecată urmând să aprecieze cu privire la aceasta.

Totodată, Curtea reține că suspendarea prin hotărâre judecătorească a executării actului administrativ unilateral, reglementată prin art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, are caracter provizoriu, măsura fiind dispusă doar până la pronunțarea instanței de fond. În plus, cererea de suspendare are un regim special, caracterizat de celeritate, soluționându-se de urgență și cu precădere. În aceste condiții, Curtea constată că nu se pune problema încălcării dreptului de proprietate și, în special, a prevederilor art. 44 alin. (3) din Constituție referitoare

la interzicerea exproprierii. Aceasta, deoarece suspendarea efectelor actului administrativ individual nu este de natură să conducă la o trecere a bunului vizat de actul administrativ din patrimoniul unei persoane private în proprietatea statului.

Așadar, Curtea reține că posibilitatea suspendării executării actului administrativ se încadrează în sfera limitelor dreptului de proprietate, stabilite prin lege, conform art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) teza întâi coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Mărioara Micșunescu în Dosarul nr. 27.836/3/CA/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 825

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.553/100/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 și 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Alin-Cosmin Ardelean cu ocazia soluționării recursului împotriva unei decizii penale prin care a fost respins ca nefondat apelul formulat de autorul excepției împotriva unei sentințe penale de condamnare pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. 1 și 2, art. 289 alin. 1 și art. 290 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 215 alin. 2 din Codul penal aduc atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, întrucât instituie o dublă incriminare și, drept consecință, o dublă sancționare a unei singure acțiuni materiale, parte componentă a laturii obiective a infracțiunii.

Consideră că art. 289 alin. 1 din Codul penal încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice și dreptul la un proces echitabil, deoarece instituie privilegii în favoarea funcționarilor publici față de cetățenii de rând.

De asemenea, arată că art. 290 din Codul penal aduce atingere condițiilor și limitelor restrângerii exercițiului unor

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 și 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal, excepție ridicată de Alin-Cosmin Ardelean în Dosarul nr. 5.553/100/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că apărătorul ales al autorului excepției a transmis o cerere de amânare a cauzei, întrucât nu se poate prezenta la acest termen din cauza volumului mare de activitate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare a judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Cauza este în stare de judecată.

drepturi sau al unor libertăți, întrucât infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată ar trebui să fie cercetată doar la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, și nu din oficiu.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1 și 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal. Din notele scrise ale autorului excepției reiese, însă, că acesta critică doar prevederile art. 215 alin. 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra constituționalității acestor din urmă texte de lege, având următorul cuprins:

— Art. 215 alin. 2 („Înșelăciunea”): „*Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*”;

— Art. 289 alin. 1 („Falsul intelectual”): „*Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal, excepție ridicată de Alin-Cosmin Ardelean în Dosarul nr. 5.553/100/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 290 („Falsul în înscrisuri sub semnătură privată”): „*Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*

Tentativa se pedepsește.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 4 paragraful 1 referitoare la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 la Convenție, ale art. 10 privind dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 215 alin. 2, art. 289 alin. 1 și ale art. 290 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din actele normative internaționale, invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 505 din 15 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 13 iulie 2006, prin Decizia nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, și prin Decizia nr. 1.086 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate în prezenta cauză, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 826

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ardelean în Dosarul nr. 546/111/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 47 din Codul de procedură penală, respectiv ca fiind neîntemeiată cu privire la art. 224 alin. 3 din același cod.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 546/111/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ioan Ardelean cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, legalitatea pedepsei și dreptul la apărare, întrucât permit preluarea în procesul penal a unor mijloace de probă obținute în proceduri preliminare procesului penal. Mai arată că art. 47 din Codul de procedură penală aduce atingere dreptului la apărare și prevederilor constituționale referitoare la exercitarea căilor de atac, deoarece permite judecătorului care a respins prin încheieri cereri esențiale pentru acuzat, dar nu a pronunțat o hotărâre pe fond, să participe la soluționarea aceleiași cauze într-o cale de atac.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47 și art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 47: *„Judecătorul care a luat parte la soluționarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la judecarea cauzei după desființarea hotărârii cu trimitere în apel sau după casarea cu trimitere în recurs.*

De asemenea, nu mai poate participa la judecarea cauzei judecătorul care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în acea cauză.”

— Art. 224 alin. 3: *„Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (1) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii, ale art. 129 privind exercitarea căilor de atac, precum și ale art. 20 alin. (2) referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 47 din Codul de procedură penală, autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a interzice judecătorului care a respins prin încheieri cereri esențiale pentru acuzat, dar nu a pronunțat o hotărâre pe fond, să participe la soluționarea aceleiași cauze într-o cale de atac. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Astfel, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Referitor la prevederile art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, prin care Curtea a respins ca

neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ardelean în Dosarul nr. 546/111/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 828

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Coroamă și Radu-Florin Popescu în Dosarul nr. 3.447/285/2009 al Judecătoria Rădăuți.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.447/285/2009, **Judecătoria Rădăuți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală.**

considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere nici prevederilor art. 21 alin. (1), art. 24 alin. (1) și art. 124 alin. (1) din Constituție. Totodată, prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală nu sunt aplicabile în cauza de față.

Excepția a fost ridicată de Vasile Coroamă și Radu-Florin Popescu cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală, care prevede obligativitatea comunicării rezoluției de neîncepere a urmăririi penale, încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul celui reținut sau arestat de a i se aduce la cunoștință învinuirea în cel mai scurt termen și dreptul la apărare, întrucât nu stipulează și obligativitatea comunicării rezoluției de începere a urmăririi penale față de învinuit. Consideră că textul de lege criticat aduce atingere și dispozițiilor art. 2 din Codul penal privind legalitatea incriminării.

Judecătoria Rădăuți apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate. Arată că dispozițiile art. 23 alin. (8) din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, o confirmă prin rezoluție motivată. Copie de pe rezoluție se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum și, după caz, persoanei față de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispozițiile art. 245 alin. 1 lit. c¹) se aplică în mod corespunzător.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Coroamă și Radu-Florin Popescu în Dosarul nr. 3.447/285/2009 al Judecătoriei Rădăuți.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 833

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Sabin-Ioan Tălván în Dosarul nr. 1.132/220/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.132/220/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice. Excepția a fost ridicată de Sabin-loan Tălvan cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat, având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 încalcă dreptul de proprietate privată, întrucât, prin montarea de pancarte care semnalează existența unui pericol, primăria a interzis accesul pe o proprietate privată.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 18 și art. 3 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Sabin-loan Tălvan în Dosarul nr. 1.132/220/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

